Jezdecká
AKADEMIE
NEBEZPEČNÁ KRÁSA
GINA MAYER

NEBEZPEČNÁ KRÁSA

Copyright © 2018 Ravensburger Buchverlag
Pferdeflüsterer-Academy, Eine gefährliche Schönheit
© 2018 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Iva Zündorf, 2024
Cover © Anna Rohner, 2024
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN **978-80-277-4776-4 (pdf)**

Jezdecká AKADEMIE

NEBEZPEČNÁ KRÁSA

GINA MAYER

přeložila Iva Zündorf

KING COOL

Když se jí poprvé zmocnilo Zlo, byl už večer.

Byla unavená ze skoků, chlapec s ní trénoval celé odpoledne. Teď stála v ohradě, na zádech ji příjemně hřálo večerní slunce, cítila voňavé seno, které měla ve žlabu.

Za plotem stála Hnědá se svým čerstvě narozeným hříbětem. Slyšela její přežvykování. Někde v dálce se ozývali ptáci.

Najednou jí hlavou projelo doběla rozžhavené ostří. A s ním přišlo Zlo. Rozčíslo jí hlavu a rozlévalo se do celého těla. Pokoušela se bránit, stavěla se na zadní a divoce kopala kolem sebe. Věděla, že je to marné. Ta cizí moc, která ji ovládala, byla silnější než ona.

Zlo jí ostrými drápy rozervalo útroby a vytrhlo jí srdce z těla. Nebe nad stájemi už nebylo blankytně modré, rudě se zbarvilo krví a začal pršet oheň.

A pak bylo po všem. Zlo odešlo stejně náhle, jako přišlo.

Stála tam zbrocená potem, třásla se po celém těle, z tlamy jí šla pěna.

Když zvedla hlavu, uviděla Hnědou, která utekla až do nejzazšího kouta ohrady.

V očích se jí zračil strach. Své hříbě zatlačila k plotu a chránila ho vlastním tělem.

Chránila ho před ní. Před ní.

1.

Ve vzduchu bylo jaro.

I když ještě nebylo vidět. V lese i na polích a loukách za zámkem ležel sníh a kolem břehů jezera se táhl tenký ledový škraloup. Když Zoe zavřela oči a zhluboka se nadechla, věděla, že jaro už přichází. Cítila vůni čerstvé trávy a jarních květin, vnímala teplé slunce na tváři, slyšela cvrlikání ptáků v holých korunách stromů. Za pár dnů začnou stavět hnízda.

Zoe otevřela oči. Vysokou zámeckou branou se dostala na kamenný most, který vedl přes zámecký příkop. Pak se rozběhla kolem parkoviště dolů do výběhu ke koním.

Zasněžené vrcholky hor se už koupaly ve slunci, ale pořád bylo ještě chladno. Koním to nevadilo. Když Zoe

došla k dřevěnému vstupu do ohrady, se zvědavým očekáváním zvedli hlavu. Hustá dlouhá srst je chránila před sněhem i mrazem. Ve výběhu trávili celou zimu.

„Ahoj Silver." Zoe pohladila po sametovém chřípí stříbrnošedou kobylu, která se k ní natahovala přes ohradník, a rozhlédla se po výběhu. A když uviděla Šamana, radostí jí poskočilo srdce.

Černý mustang k ní váhavě zamířil. Uši měl zvednuté, nozdry rozšířené a ve zlatohnědých očích se mu zračila obezřetnost. Dřív by k ní běžel cvalem. Ta vzpomínka ji zabolela.

Zoe zůstala stát. Přinutila se zachovat klid a vyčkat. *Počkej, až k tobě přijde sám*, říkal jí Caleb pokaždé. *Dej mu čas*.

Když se před ní Šaman zastavil, Silver potřásla hřívou a odběhla. Věděla, že teď je Zoe jen s ním.

Zoe natáhla ruku, otevřenou dlaní vzhůru. Byla to nabídka a Šaman ji přijal.

Sklonil svou černou hlavu a očichal jí prsty. Zoe ucítila na kůži jeho teplý dech. Nasála hřebcův ostrý, kořeněný pach. Když byl mustang tak blízko u ní, cítila se dobře.

Teprve po chvíli opatrně zvedla ruku a prsty se ho dotkla na čele. Pak mu rukou přejela po rozcuchané hřívě. Už je to tak dlouho, co ho naposledy česala. Šaman se nebránil a zůstal klidně stát.

„Mám jít za tebou?“ zašeptala Zoe.

Jeho tělo na chvíli strnulo, jako by otázce porozuměl, ale potřeboval si to nejprve rozmyslet. Neodtáhl se však, naopak, o malý krůček se k ní přiblížil.

„Tak dobře,“ zašeptala Zoe. Srdce jí tlouklo vzrušením. Přinutila se několikrát zhluboka nadechnout a vydechnout. Až pak zvedla nohu a stoupla si na nejnižší příčku ohrady, která se táhla kolem celého výběhu.

Šaman ji soustředěně pozoroval, nezdálo se, že by chtěl utíkat. Zůstal v klidu dokonce ve chvíli, kdy se Zoe přehoupla přes ohradu výběhu a doskočila na zem.

Postavila se k němu a objala ho kolem krku – i to si nechal líbit.

Úlevou jí vyhrkly slzy. Horké pramínky jí stékaly po tváři a mizely v jeho husté zimní srsti.

Dej mu čas, slyšela Zoe v duchu Caleba. Celé dva měsíce se jeho rady držela. Každý den se chodila na Šamana do výběhu dívat. A trpělivě čekala, i když všechno v ní ho toužilo obejmout, zabořit mu obličej do hřívy a konečně s ním zase začít jezdit.

Trvalo celé týdny, než se ho směla zase dotknout. Tak blízko jako dnes ji k sobě ještě nepustil.

„Podívej, co jsem ti přinesla,“ pošeptala mu Zoe do ucha. Levou rukou ho poplácala po krku, pravou sáhla do kapsy u bundy a vytáhla ohlávku, kterou si vzala ze sedlárny.

Předtím, dokud mezi nimi bylo ještě všechno v pořádku, Zoe na Šamanovi často jezdila bez sedla i uzdy. Jestli jí teď dovolí nasadit mu ohlávku, pak by třeba mohli…

Než Zoe stačila myšlenku dovést do konce, podíval se Šaman dolů a uviděl kožený řemen. Pochopil, co má dívka v úmyslu.

Vyhodil hlavou tak prudce, až Zoe vykřikla leknutím. Pak se divoce obrátil na zadních a uháněl pryč.

Zoe vnímala údery jeho kopyt celým tělem, jako by prudké rány dopadaly na ni samotnou.

Bude to trvat dlouho, varoval ji Caleb, když se na konci prosince začala opatrně po malých krůčcích k Šamanovi přibližovat.

Teď už byl březen a důvěrná blízkost a souznění, které spolu kdysi prožívali, byly v nedohlednu.

Nejhorší bylo, že si za to mohla sama. Díky své přehnané ctižádosti ztratila Šamanovu důvěru.

S povzdechem strčila ohlávku do tašky a zamířila zpátky k zámku. Radost z blížícího se jara, která ji ještě před chvílí naplňovala, byla pryč.

Na parkovišti u zámku stálo auto s přívěsem pro koně, které tam před chvílí ještě nebylo. Dveře u řidiče se otevřely a z auta vyskočila žena v jezdeckých kalhotách a tmavě zeleném manšestrovém sáčku. V krátce zastřižených vlasech jí prokvétaly šedivé pramínky. Kolem očí jí hrály vějířky vrásek od smíchu.

Chvilku se rozhlížela. Ve stejný okamžik jako Zoe uviděla Caleba. Mladý učitel byl celý v černém, od kovbojského klobouku až po kožené holínky.

Dlouhými kroky přišel k ženě a podal jí ruku. „Paní Harrisová? Já jsem Caleb Cole."

„Těší mě, že se konečně poznáváme osobně." Žena se usmívala. „Tolik jsem o vás slyšela."

Caleb přikývl. Nezeptal se, co o něm paní Harrisová slyšela. Dobře to věděl, stejně jako Zoe. Caleb byl díky své práci s koňmi známý i v zahraničí. Slavný zaříkávač koní.

Na proslulé Jezdecké akademii ve Snowfieldu, kde od podzimu studovala i Zoe, učil na půl úvazku *natural horsemanship* – metodu přirozeného přístupu ke koním. Zbytek času pracoval jako trenér problémových nebo traumatizovaných koní. Přestože škola stála na poměrně odlehlém místě západní Kanady, spousta majitelů koní ke Calebovi přivážela vylekaná zvířata z velké dálky, aby je zbavil strachu i vrtochů.

Někdy trvalo celé týdny, než se Calebovi podařilo získat jejich důvěru. Téměř vždy to však zvládl. Jeho

věhlas tak s každým úspěchem rostl a zájemců o terapii bylo víc, než mohl přijmout.

„Jak se daří Crystal?“ zeptal se. „Jak zvládala tak dlouhou cestu?“

„Výborně,“ řekla paní Harrisová. „Byla naprosto klidná a trpělivá. Je to vážně skvělý kůň.“

Skvělý kůň? Tak proč ho přivezla ke Calebovi, přemítala Zoe.

Paní Harrisová mezitím s Calebem poodešla k zadním dveřím přívěsu. Aljaška, vyčetla Zoe z poznávací značky.

Taková dálka, pomyslela si uznale. S přívěsem to od hranic až do Snowfieldu zabere nejméně sedm hodin. Cesta vede přes rozsáhlé lesy a opuštěná údolí. A nikde ani živáčka. Paní Harrisová evidentně jela sama. Ta má ale odvahu.

„Tak, zlatíčko! Máš to za sebou.“ Paní Harrisová sklopila zadní rampu a zmizela uvnitř přívěsu.

„Nová pacientka?“ Zoe si stoupla vedle Caleba a zvědavě přihlížela.

„Á, nazdar Zoe!“ Caleb si ji všiml až teď. Než stačil odpovědět, na rampě přívěsu se objevil bílý koňský ohon. Paní Harrisová vyváděla kobylu pozpátku. S každým krokem, který Crystal udělala, rostlo Zoeino nadšení.

Její srst byla tak zářivě bílá, až skoro oslňovala. Bělostná hedvábná hříva i ocas se třpytily jako zmrzlý sníh.

To jediné, co bylo na Crystal tmavé, byly oči s temně černými zorničkami, kterými si Zoe a Caleba zvědavě prohlížela.

„Panebože, ta je tak krásná!“ vykřikla Zoe hlasitěji, než chtěla.

Caleb zvedl varovně ruku a vyčítavě se na ni podíval. Hlasité zvuky, křik a prudké pohyby byly při příchodu nového koně absolutně vyloučeny.

Bylo důležité zachovat klidnou, uvolněnou atmosféru, protože už cesta samotná byla pro koně velký stres. Většinou byli z převozu tak nervózní a vystrašení, že trvalo docela dlouho, než je Caleb mohl odvést do malého výběhu za stájí, kde měli místo koně, kteří tu byli na terapii.

Crystal ale zůstala naprosto v klidu. Přestože strávila dlouhé hodiny v temném přívěsu, a teď najednou stála na ostrém slunci, nehnula ani brvou, když ji její majitelka s Calebem vedli k výběhu.

„Ano, je opravdu skvostná,“ řekla paní Harrisová a usmála se na Zoe. „Crystal je můj nejhezčí kůň.“

„A proč je tady?“ zeptala se Zoe. „Vždyť se přece chová úplně normálně.“

Caleb nesouhlasně zvedl obočí. Vadilo mu, když koně, které měl na terapii, někdo označoval jako *šílené* nebo *narušené. Většinou je to tak, že problém nemají ti koně, ale spíš jejich majitelé*, říkal pokaždé. *Spíš bych měl pracovat s nimi.*

Z koně se nestane vystrašené nebo agresivní zvíře jen tak bezdůvodně. Kůň reaguje na své okolí, na vědomé nebo nevědomé signály, které člověk vysílá.

Paní Harrisová ale nijak narušeně nevypadala. Její pohled byl vstřícný a přátelský a Crystal měla ráda, to bylo patrné z jejího zářivého úsměvu, který se objevil, vždycky když se na svou kobylku podívala. Naštěstí se jí Zoeina přímá otázka nedotkla.

„Crystal u mě není moc dlouho," odpověděla. „Mám ji teprve půl roku. Ale předchozí majitelé s ní měli potíže. Říkali mi, že Crystal tu a tam popadne amok. Jen tak, zničehonic. A že mají jízdárnu, kam chodí jezdit cizí lidé, proto si ji v žádném případě nemohou nechat."

„Možná jí někdo něco udělal, a vy o tom nevíte," řekla Zoe.

Paní Harrisová pokrčila rameny. „To je možné. Nějaký důvod to mít musí. V každém případě ji prodali, a tak se dostala ke mně." Paní Harrisová zamyšleně pohladila kobylku po krku. „Od té doby, co je u nás, s ní nemáme žádný problém, ani v nejmenším. Crystal je klidná, vyrovnaná, nekomplikovaná. Dobře se zařadila do stáda a nechá se skvěle vést."

„Přesto jste ji přivezla sem ke Calebovi?" zeptala se Zoe.

Paní Harrisová přikývla. „Chtěla bych, aby s ní jezdila moje dcera. Amy je patnáct a zrovna začíná jezdit

závodně. Než ji posadím na Crystal, musím si být jistá, že není nebezpečná."

„Necháme si ji tady pár týdnů a budeme ji pozorovat," řekl Caleb. Prsty prohrábl kobyle hřívu, pak jí rukou přejel po bělostném hřbetě. „Působí opravdu naprosto klidně, navíc po takové dlouhé cestě."

Paní Harrisová si povzdychla. „Jenom doufám, že je s ní všechno v pořádku. Jak to teď bude? Kam ji dáte?"

„Půjde do malého výběhu za stájí," řekl Caleb. „Jsou tam teď jen tři další koně, mírní a hodní, bude si s nimi rozumět. Je zvyklá na venkovní teploty?"

„Ano, na Aljašce je pořád venku. Má hustou srst, nepotřebuje ani deku."

„Výborně," přikývl Caleb.

„Ale já ano," řekla paní Harrisová.

„Cože?" Caleb se tvářil zmateně.

„Já bych teď deku docela uvítala," řekla paní Harrisová. „Upřímně řečeno, proti posteli bych taky nic nenamítala."

Caleb se usmál. „Dostanete pokoj v penzionu pro hosty." Ukázal na novou budovu, ke které od parkoviště vedl chodník. „Má vás tam Zoe zavést? Může vám pomoct se zavazadly."

„Ale ne, to zvládnu sama. Mám s sebou jen tašku." Paní Harrisová si Zoe zvědavě prohlížela. „Tak ty jsi Zoe? Mám takový pocit, jako bych tě znala. Myslíš, že je to možné?"

Samozřejmě že ano. Ještě před rokem Zoe jezdila s flétnou na turné po celém světě a hrála ve všech velkých koncertních sálech. Byla mezinárodně známá hvězda, zázračné dítě. Její koncerty byly vyprodané na měsíce dopředu a videa na YouTube zhlédl skoro milion fanoušků.

Ale to všechno bylo pryč. Zoe se psychicky zhroutila, ukončila hudební kariéru a začala s jezdectvím. Tady ve Snowfieldu se o vážnou hudbu nikdo nezajímal. Její dřívější život nebyl důležitý. A pro Zoe to tak bylo v pořádku.

„Myslím, že ne," řekla rychle. „Já jsem na Aljašce ještě nebyla."

Paní Harrisová pokývala hlavou, ale její výraz v obličeji tomu nenasvědčoval. Bylo na ní vidět, jak se probírá vzpomínkami a usilovně se snaží si ji vybavit.

„Tak jdeme." Caleb sáhl po ohlávce. „Jsem zvědavý, jak se u nás Crystal bude líbit. Půjdeš se mnou do výběhu, Zoe? Můžeš mi pomoct."

2.

Caleb ve skutečnosti s Crystal pomoc nepotřeboval, kobyla se nechala do výběhu vést poslušně jako pejsek. Ale i on si všiml zvědavého pohledu paní Harrisové.

„Děkuju," řekla Zoe. Ulevilo se jí, když viděla, jak si paní majitelka vzala tašku z auta a zmizela z doslechu.

„Za co?" Tentokrát Caleb zvedl jen jedno obočí.

Než stačila odpovědět, pokračoval dál a ona jej mlčky následovala.

Vedli Crystal kolem zámeckého příkopu, za nímž se tyčily mohutné bílé zdi školy, které nahoře končily změtí špičatých štítů a kulatých věžiček.

Hlavní budova Jezdecké akademie ve Snowfieldu vypadala jako starobylý zámek, přitom ho postavil

jeden železniční milionář ani ne před sto lety. Chtěl si tak vybudovat pomník.

Když se ze zámku stala elitní internátní škola pro profesionální jezdce, přistavěli ke starým budovám moderní menzu, učebny a seminární místnosti, jezdecké haly a stáje.

V areálu školy byl malý supermarket, roubené domky, ve kterých bydleli učitelé a zaměstnanci školy, a penzion pro hosty, v němž se dnes ubytovala paní Harrisová.

Výběh, do kterého vedli Crystal, byl chráněný před větrem a dobře schovaný mezi moderní budovou se stájemi a velkou jízdárnou.

Prošli kolem menší kruhové jízdárny s vysokými ohradními panely, kam chodil se svými koňmi pracovat Caleb.

„U mě to tehdy bylo stejné," začal a díval se přitom jinam.

„Cože?" Zoe byla zmatená. „O čem teď mluvíš?"

„Potom, co jsem skončil jako profesionální trenér, mě vždycky strašně štvalo, když se mě na to někdo ptal," vysvětloval Caleb. „Byly to pořád stejné otázky, stejné poznámky. A nemělo to nic společného se mnou. Jako by ti lidé ani nemluvili o mně, ale o někom cizím."

Než se Caleb rozhodl stát se zaříkávačem koní, jezdil se Šamanem na mezinárodní soutěže – vždycky s obrovským úspěchem. Na olympijských hrách v Londýně

spolu získali stříbrnou medaili, na mistrovství světa o rok později vybojovali zlato.

Pak se stalo, že Caleb Šamana zklamal, stejně jako se to přihodilo Zoe. Od té doby hřebec Calebovi nedovolil na něj sednout. Vždycky když na to Zoe pomyslela, sevřelo se jí srdce obavami. Teď se ale vší silou snažila myšlenky na Šamana dostat z hlavy.

„A jak se ti povedlo se jich zbavit?" zeptala se místo přemýšlení.

Caleb pokrčil rameny. „To přestane samo. Za nějakou dobu na tebe zapomenou. A jde to rychleji, než myslíš."

„To je dobře," řekla Zoe.

Caleb vytáhl dřevěnou západku, kterou se zavírala branka do výběhu. Když Crystal sundával vodítko z ohlávky, zaslechla Zoe svižný dusot kopyt. Přes pole, které se táhlo za kruhovou jízdárnou, k nim uháněli dva jezdci.

Ani teď Crystal nejevila neklid, jen zvědavě obrátila hlavu a pozorovala blížící se koně.

Statný ryzák Fire s bílou lysinkou a za ním nádherný tmavě hnědý lusitánský hřebec. Na nich Cyprian a Isabelle, oba z Calebovy třídy zaříkávačů koní.

Zahlédli Caleba a Zoe a hned k nim zamířili.

Ještě než jezdci dojeli k nim, Zoe zase přepadl ten známý chvějivý pocit kolem žaludku, jako když vzlétne hejno motýlů. Zkřížila ruce na prsou a zkoušela